

ΕΦΕΤΕΙΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Έφεση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης αρ. 3/23)

3 Νοεμβρίου, 2023

[ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ, Δ/στές]

Benyamin Steinmetz

Εφεσεύοντα

v.

Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας

Εφεσίβλητου

Ηλίας Στεφάνου και Έλενα Καπαρδή (κα) για Ηλίας Α. Στεφάνου ΔΕΠΕ και Γιάννης Πολυχρόνης για Γιάννης Πολυχρόνης ΔΕΠΕ, για τον Εφεσεύοντα.

Λουκάς Κάρνος για Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για τον Εφεσίβλητο.

Εκζητούμενος, απών.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Δ.: Η απόφαση είναι ομόφωνη και θα απαγγελθεί από την Στυλιανίδου, Δ.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ, Δ.: Με την παρούσα έφεση ζητείται η ακύρωση πρωτόδικης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας που εκδόθηκε στις 11.10.2023 με την οποία διατάχθηκε η εκτέλεση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης («ΕΕΣ») αναφορικά με τον Εφeseιοντα-Εκζητούμενο, το οποίο εκδόθηκε από τη δικαστική αρχή της Ρουμανίας. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι κανένας από τους λόγους ένστασης που υποστήριξε ο Εφeseιοντας δεν ευσταθούσε και συνεπώς διέταξε την εκτέλεση του υπό αναφορά ΕΕΣ.

Παρά το ότι ο Εφeseιβλητος επισημαίνει στη γραπτή του αγόρευση ότι το **Άρθρο 24(1)** του **περί Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης και των Διαδικασιών Παράδοσης Εκζητουμένων Μεταξύ των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Νόμου του 2004** («ο Νόμος») προβλέπει πως επιτρέπεται η άσκηση έφεσης από τον εκζητούμενο κατά της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου «*επί νομικών σημείων μόνο*», εντούτοις στην **Μιχαηλίδης v. Γενικού**

Παραγγελέα της Δημοκρατίας (2013) 1 ΑΑΔ 1764 παρατηρούμε ότι κατάστηκε τόσο η νομική όσο και η πραγματική βάση της πρωτόδικης απόφασης όπως και στην πιο πρόσφατη απόφαση **ΚΑ υ. Γενικός Πρωτοδικάρχης της Δημοκρατίας**, Έφεση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης Αρ. 1/2023 ημερ. 27.3.2023. Θα εξετάσουμε, επομένως, κατά πόσο το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε επί ορθής νομικής αλλά και πραγματικής βάσης με ορθή αναφορά στη σχετική νομολογία για το κάθε θέμα.

Εν πρώτοις τονίζουμε αυτά που λέχθηκαν στην απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης («ΔΕΕ») **Dorobantu C-128/18** ημερομηνίας 15.10.2022 σκέψη 45, όσον αφορά στις γενικές αρχές που εφαρμόζονται στον διεπόμενο από την **Απόφαση - Πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου της 13^{ης} Ιουνίου 2002 για το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης** (όπως τροποποιήθηκε) («απόφαση πλαίσιο») τομέα, ότι «το δίκαιο της Ένωσης βασίζεται στη θεμελιώδη παραδοχή ότι κάθε κράτος μέλος αποδέχεται από κοινού με τα λοιπά κράτη μέλη... μια σειρά κοινών αξιών» και πως «η παραδοχή αυτή συνεπάγεται και δικαιολογεί την ύπαρξη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών ως προς την τήρηση του δικαίου της Ένωσης που τις θέτει σε εφαρμογή» πράγμα που οδηγεί στο ότι ενδέχεται να

απαιτηθεί από τα κράτη μέλη να υποχρεωθούν όπως εκλάβουν ως δεδομένο τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τα λοιπά κράτη μέλη, ώστε πλήν εξαιρετικών περιστάσεων να μην έχουν τη δυνατότητα να ελέγχουν αν το άλλο κράτος μέλος «έχει πράγματι σεβαστεί, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, τα συγκεκριμένα δικαιώματα που εγγυάται η Ένωση».

Η πιο πάνω αρχή δεν περιοχύνει, όμως, της ανάγκης για προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου, ούτε στερεί από το Δικαστήριο τη δυνατότητα άρνησης εκτέλεσης του ΕΕΣ εφόσον στοιχειοθετηθεί ο κίνδυνος παραβίασης τέτοιων δικαιωμάτων.

Παραθέτουμε απόσπασμα από την **Dorobantu** (πιο πάνω) όπου στην κατάληξη λέχθηκαν τα εξής:

«Η εκ μέρους της εν λόγω αρχής διαπίστωση της υπάρξεως σοβαρών και αποδεδειγμένων λόγων προκειμένου να θεωρηθεί ότι, κατόπιν της παραδόσεως του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, ο ενδιαφερόμενος θα διατρέξει τέτοιο κίνδυνο, λόγω των συνθηκών κρατήσεως που επικρατούν στο σωφρονιστικό κατάστημα στο οποίο προβλέπεται συγκεκριμένα να κρατηθεί, δεν δύναται, προκειμένου να αποφασιστεί η παράδοση του, να σταθμιστεί με εκτιμήσεις που αφορούν την αποτελεσματικότητα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις καθώς και τις αρχές της εμπιστοσύνης και της αμοιβαίας αναγνώρισεως».

Έχοντας υπόψη τα πιο πάνω, εξετάσαμε με προσοχή κατά πόσο η παρούσα υπόθεση αποτελεί τέτοια εξαιρετική περίπτωση ως αναφέρεται στην πιο πάνω απόφαση.

Με τον Πρώτο Λόγο Έφεσης προβάλλεται ότι το Πρωτόδικο Δικαστήριο αφενός δεν προέβηκε σε σωστή εκτίμηση των ενόπιον του στοιχείων ή/και αξιολόγησε εσφαλμένα την ενόπιον του μαρτυρία προβαίνοντας σε εσφαλμένο εύρημα ότι οι συνθήκες κράτησης στις οποίες θα υποβληθεί ο Εφεσειοντας δεν παραβιάζουν τα θεμελιώδη δικαιώματα του και, αφαιτέρου, ότι λανθασμένα δεν προέβη το ίδιο ως όφειλε σε δικαστική διεργασία και κρίση επί των εν λόγω συνθηκών.

Το **Άρθρο 2. (2) του Νόμου** προβλέπει ότι:

«Σε κάθε περίπτωση, ο εκζητούμενος δεν εκδίδεται σε κράτος όπου διατρέχει σοβαρό κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου ή να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση.»

Σημειώνεται ότι ο Νόμος θεσπίστηκε για σκοπούς εναρμόνισης με σχετικές πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το **Άρθρο 2. (2) του Νόμου** αντανakλά το **Άρθρο 1 παράγραφο 3 της απόφασης**

πλαίσιο, το οποίο προβλέπει ότι η απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να κει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως κατοχυρώνονται στα **Άρθρα 2 και 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση** («ΣΕΕ»). Με το **Άρθρο 6** δίδεται νομικό κύρος στον **Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης** («Χάρτης»).

Δεδομένης της γενικής αρχής περί αμοιβαίας εμπιστοσύνης όπως αυτή φαίνεται στο απόσπασμα από την **Dorobantu** πιο πάνω, το ΔΕΕ στην **ML Generalstaatsanwaltschaft (Conditions of detention in Hungary) C-220/18** ημερομηνίας 25.07.2018, (σκέψη 59), αποφάσισε ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης υπό ορισμένες προϋποθέσεις, έχει τη δυνατότητα να παύσει τη διαδικασία παράδοσης όταν η παράδοση αυτή ενδέχεται να συνεπάγεται απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση του εκζητουμένου, κατά την έννοια του **Άρθρου 4** του **Χάρτη**. Λαμβάνουμε υπόψη ότι η εκτέλεση ΕΕΣ συνιστά τον κανόνα και η άρνηση εκτέλεσης προβλέπεται ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενώς.

Όπως λέχθηκε στην απόφαση **Aranyosi C-404/15** ημερομηνίας 05.04.2016 το ζήτημα εξετάζεται σε δύο στάδια, ήτοι στο γενικό και στο ειδικό. Σε σχέση με το γενικό, η διεργασία εκτίμησης γίνεται στη βάση αντικειμενικών, επικυρωμένων, αξιόπιστων, συγκεκριμένων και δεόντως ενημερωμένων στοιχείων που αφορούν στις συνθήκες κράτησης στο κράτος έκδοσης του ΕΕΣ και από τα οποία καταδεικνύεται ότι υφίστανται πλημμέλειες συστημικές ή γενικευμένες.

Ως προς το πρώτο σκέλος του γενικού ελέγχου, θεωρούμε ορθή την προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστηρίου την οποία και παραθέτουμε:

«Η πλευρά του εκζητούμενου έχει ομολογουμένως προσκομίσει τέτοια στοιχεία που δείχνουν κατά τρόπο αξιόπιστο και αντικειμενικό ότι στις φυλακές της Ρουμανίας υφίσταται όντως συστημικό πρόβλημα αναφορικά με τις συνθήκες διαβίωσης των κρατουμένων. Το γεγονός αυτό καθίσταται σαφές από σχετικά πρόσφατες αποφάσεις του ΕΔΔΑ όπως η απόφαση **REZMIVES AND OTHERS v ROMANIA Applications nos. 61467/12, 39516/13, 48231/13 and 68191/13** στην οποία γίνεται ιδιαίτερη αναφορά από πλευράς Υπεράσπισης καθ'ότι, ως πιλοτική απόφαση, μέσω αυτής αναγνωρίζεται η ύπαρξη συστημικού προβλήματος στις Ρουμανικές φυλακές. Η ύπαρξη συστημικού προβλήματος τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου και μέσω άλλων πηγών όπως η **Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων του Συμβουλίου της Ευρώπης "CPT"** για το έτος 2022 (Τεκμήριο 36.1) και η **Έκθεση της Επιτροπής Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης (Τεκμήριο 36.4)** αναφορικά με την πορεία συμμόρφωσης της Ρουμανίας με την

απόφαση **RESMIVES** (ανωτέρω). Εν ολίγοις, τα δεδομένα που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, μέσω αξιόπιστων επίκαιρων και αντικειμενικών πηγών, δείχνουν αναμφίβολά την ύπαρξη συστημικού προβλήματος στη Ρουμανία που σχετίζεται με τις συνθήκες κράτησης στις φυλακές τους και ιδιαίτερα με το πρόβλημα υπερπληθυσμού τους».

Όπως, επίσης ορθά, επισήμανε το πρωτόδικο Δικαστήριο, η κατάληξη ως ανωτέρω περί συστημικού προβλήματος δεν οδηγεί χωρίς άλλο σε άρνηση εκτέλεσης ΕΕΣ.

Εφόσον το πρωτόδικο Δικαστήριο προέβη στην ως άνω διαπίστωση περί συστημικού προβλήματος επιβάλλεται, σε δεύτερο στάδιο, η εξέταση από μέρος του του ειδικού μέρους του ερωτήματος, δηλαδή του κατά πόσον, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης, συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι προκειμένου να θεωρηθεί ότι υπάρχει πραγματικός κίνδυνος ο Εφεσείοντας να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση σε περίπτωση παράδοσής του όσον αφορά στις συνθήκες κράτησής του.

Σχετική επί του ζητήματος είναι η πιο κάτω σκέψη 55 **Dorobantu**:

«Επομένως, προκειμένου να διασφαλισθεί η τήρηση του άρθρου 4 του Χάρτη στην περίπτωση προσώπου εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως η οποία έχει στη διάθεσή της αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία τα οποία μαρτυρούν την ύπαρξη τέτοιων πλημμελειών **οφείλει, ακολούθως, να εκτιμήσει**

συγκεκριμένα και με ακρίβεια εάν, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι προκειμένου να θεωρηθεί ότι, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος αυτό, το συγκεκριμένο πρόσωπο θα διατρέξει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, υπό την έννοια του ως άνω άρθρου, λόγω των συνθηκών υπό τις οποίες πρόκειται να κρατηθεί στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος [πρβλ. αποφάσεις της 5ης Απριλίου 2016, *Aranyosi και Căldăraru*, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψεις 92 και 94, καθώς και της 25ης Ιουλίου 2018, *Generalstaatsanwaltschaft (Συνθήκες κράτησεως στην Ουγγαρία)*, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, σκέψη 62].»

(Η έμφαση είναι του Δικαστηρίου).

Δεδομένης της ανάγκης για συγκεκριμένη και ακριβή κατάληξη επί των συνθηκών κράτησης του Εφεσεϊοντα, το πρωτόδικο Δικαστήριο υποχρεούτο να εξετάσει σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή του, τις συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές όπου προβλέπεται συγκεκριμένα να κρατηθεί ο Εφεσεϊοντας έστω και για περιορισμένη ή για μεταβατική περίοδο.

Στο σημείο αυτό τονίζουμε τη διαφοροποίηση στον τρόπο προσέγγισης ανάλογα με την πηγή των διαβεβαιώσεων που παρέχονται από το κράτος έκδοσης. Όπως αναφέρεται στην **ML** (πιο πάνω) στις σκέψεις 111-114:

- «111. Η παρεχόμενη από τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος διαβεβαίωση ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν θα υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση λόγω των συγκεκριμένων και ακριβών συνθηκών κρατήσεώς του, ανεξαρτήτως του σωφρονιστικού καταστήματος στο οποίο θα κρατηθεί εντός του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, αποτελεί στοιχείο το οποίο δεν επιτρέπεται να μην λάβει υπόψη η δικαστική αρχή εκτελέσεως...
112. **Εφόσον η διαβεβαίωση αυτή έχει παρασχεθεί ή, τουλάχιστον, εγκριθεί από τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, εν ανάγκη, κατόπιν της ζητηθείσας συνδρομής της κεντρικής αρχής ή μιας εκ των κεντρικών αρχών του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, κατά την έννοια του άρθρου 7 της αποφάσεως-πλαisiού, η δικαστική αρχή εκτελέσεως, με βάση την αμοιβαία εμπιστοσύνη που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών και επί της οποίας εδράζεται το σύστημα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, πρέπει να μπορεί να στηριχθεί στη διαβεβαίωση αυτή, τουλάχιστον όταν δεν υφίσταται οποιοδήποτε συγκεκριμένο στοιχείο βάσει του οποίου θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι οι υφιστάμενες συνθήκες κρατήσεως εντός ορισμένου καταστήματος κρατήσεως είναι αντίθετες προς το άρθρο 4 του Χάρτη.**
113. Εν προκειμένω, όμως, η διαβεβαίωση που παρέσχε το ουγγρικό Υπουργείο Δικαιοσύνης στις 20 Σεπτεμβρίου 2017, και την οποία επανέλαβε στις 27 Μαρτίου 2018, ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν θα υποστεί καμία απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση λόγω των συνθηκών κρατήσεώς του στην Ουγγαρία, ούτε παρασχέθηκε ούτε εγκρίθηκε από τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσε ρητώς η Ουγγρική Κυβέρνηση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
114. **Δεδομένου ότι δεν προέρχεται από μια δικαστική αρχή, η εγγύηση που μπορεί να απορρέει από μια τέτοια διαβεβαίωση πρέπει να προσδιορίζεται μέσω της σφαιρικής εκτιμήσεως του συνόλου των στοιχείων**

που έχει στη διάθεσή της η δικαστική αρχή εκτελέσεως.»

(Η έμφαση είναι του Δικαστηρίου).

Υπάρχει δηλαδή διάκριση μεταξύ της διαβεβαίωσης που παρέχεται ή τουλάχιστον εγκρίνεται από τη δικαστική αρχή του κράτους έκδοσης του ΕΕΣ και της διαβεβαίωσης που παρέχεται από άλλη αρχή του εν λόγω κράτους.

Εν προκειμένω το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε ότι είχε ενώπιον του διαβεβαιώσεις από τη δικαστική αρχή έκδοσης, πράγμα που οδήγησε και σε εσφαλμένη διεργασία αξιολόγησης της βαρύτητας των ενώπιον του στοιχείων.

Ειδικότερα, με αναφορά στο Τεκμήριο 15Α, σημείωσε ότι «οι διαβεβαιώσεις και εγγυήσεις προερχόμενες από τη δικαστική αρχή ενός κράτους μέλους της Ένωσης διέπονται από υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης. Όπως αναφέρθηκε στην απόφαση *Dumitru-Tudor Dorobantu C-128/18 ...*, 15/10/2019 (παράγραφος 68 και 69), η Δικαστική Αρχή εκτέλεσης ΕΕΣ μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις και επί συγκεκριμένων στοιχείων μπορεί να αποσεί από διαβεβαιώσεις που παρέχονται από τις Αρχές του Κράτους Έκδοσης του Εντάλματος.».

Διαφαίνεται ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε πως το γεγονός ότι το Τεκμήριο 15A διαβιβάστηκε επισυνημμένο στο Τεκμήριο 15 από το Εφετείο του Μπρασόφ καθιστούσε αυτό ως έγγραφο παρεχόμενο από την δικαστική αρχή έκδοσης. Με αυτή την εσφαλμένη αντίληψη επί πραγματικού γεγονότος και επί του κριτηρίου της νομολογίας, το πρωτόδικο Δικαστήριο, θεώρησε ότι μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις και επί συγκεκριμένων στοιχείων, θα μπορούσε να αποστεί από τις «διαβεβαιώσεις».

Τα Τεκμήρια 15 και 15A, όμως, δεν αποτελούν διαβεβαίωση που παρέχεται ή έστω εγκρίνεται από τη δικαστική αρχή έκδοσης του ΕΕΣ. Στο συμπέρασμα αυτό συντείνει τόσο το περιεχόμενο των Τεκμηρίων αφ' εαυτών όσο και αντιπαραβολή τους με το Τεκμήριο 11A.

Το Τεκμήριο 11A είναι επιστολή ημερ. 11.9.2023 υπογεγραμμένη από την Υπεύθυνη Δικαστή για την εκτέλεση ποινικών αποφάσεων του Εφετείου του Μπρασόφ με την οποία η εν λόγω Δικαστής τοποθετείται επί των στοιχείων τα οποία είχαν προηγουμένως διαβιβαστεί από το Εφετείο του Μπρασόφ στις Ελληνικές αρχές αναφορικά με τον Εφεσειόντα σε διαδικασία εκτέλεσης του ίδιου ΕΕΣ

κατά το έτος 2022. Η Δικαστής αναφέρει ότι τα στοιχεία που διαβιβάζει με την εν λόγω επιστολή της είναι κατά τη γνώμη του Εφετείου του Μπρασόφ «*επίκαιρα και ισχυρά*». Επίσης προσθέτει ότι το σχετικό έγγραφο που διαβιβάζει «*περιέχει όλα τα στοιχεία σχετικά με τις συνθήκες κράτησης*» του Εφeseιοντα σε περίπτωση που θα παραδοθεί στις Ρουμανικές αρχές. Αποτελεί ουσιώδες στοιχείο η εξής δήλωσή της: «*Το Εφετείο του Μπρασόφ δεν είναι αρμόδιο να προσφέρει πρόσθετες εγγυήσεις σχετικά με τις συνθήκες κράτησης. Όσον αφορά αυτό το θέμα, παρακαλούμε να απευθυνθείτε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ρουμανίας.*»

Έπεται πως με σαφήνεια η Δικαστής τόνισε ότι δεν μπορούσε να παράσχει οποιοσδήποτε εγγυήσεις αλλά και ότι η αρμόδια αρχή στην οποία θα έπρεπε να απευθυνθεί το κράτος εκτέλεσης ήταν το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ρουμανίας. Αντί τούτου, ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου τέθηκε επιστολή από άτομο που φέρεται να είναι ο Γενικός Διευθυντής της Εθνικής Διοίκησης των Σωφρονιστικών Καταστημάτων.

Στρεφόμενοι στο περιεχόμενο των Τεκμηρίων 15 και 15Α παρατηρούμε ότι πρόκειται για ηλεκτρονικό μήνυμα (Τεκμήριο 15)

που στάληκε μεν από το Εφετείο του Μπρασόφ αλλά από πρόσωπο που δεν προσδιορίζεται, και σε αυτό επισυνάπτεται απάντηση (Τεκμήριο 15Α) του «National Administration of Penitentiaries in Romania» αναφορικά με ερώτημα που του είχε σταλεί από την Πρεσβεία της Ρουμανίας στην Κύπρο. Το εν λόγω ηλεκτρονικό μήνυμα απευθύνεται στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως της Κύπρου.

Εφόσον, λοιπόν, ούτε και στην υπό κρίση περίπτωση οι «διαβεβαιώσεις» που δόθηκαν παρασχέθηκαν ή εγκρίθηκαν από τη δικαστική αρχή της Ρουμανίας, επιβάλλετο η από μέρους του πρωτόδικου Δικαστηρίου ειδική πρωτογενής εκτίμηση όλων των στοιχείων που υπήρχαν στη διάθεση του. Όμως το πρωτόδικο Δικαστήριο, έχοντας εσφαλμένα θεωρήσει ότι είχαν παρασχεθεί προς αυτό «διαβεβαιώσεις» από την «αρμόδια αρχή της Ρουμανίας», εφάρμοσε τις σκέψεις 68 και 69 της **Dorobantu** και δεν προέβη σε εξέταση των συνθηκών κράτησης στα συγκεκριμένα σωφρονιστικά καταστήματα στα οποία, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή του, προβλεπόταν να κρατηθεί ο Εφεσεύοντας.

Ενδεικτικά, σε σχέση με το ζήτημα του ελάχιστου προσωπικού χώρου κράτησης που αποτελεί σημαντική πτυχή των συνθηκών κράτησης, το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλλε εφόσον στήριξε την κατάληξη του στο συμπέρασμα του ότι: «*Το κυριότερο όμως, εγγυόνται ότι ο εκζητούμενος θα έχει ελάχιστο προσωπικό χώρο 4 τετραγωνικών μέτρων, χωρίς σε αυτόν να συνυπολογίζεται ο χώρος της τουαλέτας και του μπάνιου, καθ' όλη της διάρκειας της φυλάκισης του*».

Αντιπαραθέτουμε το σχετικό λεκτικό από το Τεκμήριο 15A:

«Regardless the regime in which Mr. Steinmetz will be assigned, during his entire prison sentence, Romanian National Penitentiary Administration will guarantee minimum 4 meters square, including the bed and furniture and excluding bathroom and toilets spaces.»

Είναι θεωρούμε σαφές πως, στο εν λόγω Τεκμήριο 15A ο υπογράφων δεν εγγυάται ουτιδήποτε. Απλώς δηλώνει ότι στο μέλλον, σε απροσδιόριστο χρόνο, η Romanian National Penitentiary Administration **θα** εγγυηθεί τα ως άνω. Η πιο πάνω δήλωση δεν μπορεί να αποτελέσει διαβεβαίωση υπό την έννοια που της αποδόθηκε στις **ML** και **Dorobantu** (πιο πάνω), όχι μόνο επειδή δεν προέρχεται ούτε και εγκρίθηκε από τη δικαστική αρχή έκδοσης του ΕΕΣ, αλλά και εν όψει αυτού καθ' αυτού του περιεχομένου της.

Συγκεκριμένα, στο Τεκμήριο 15Α αναφέρεται ότι οι δύο φυλακές που θα εμπλακούν στην κράτηση του Εφeseιοντα είναι οι φυλακές Ραχόβα και Τζιλάβα. Αναφέρεται ότι, κατά την ημερομηνία της επιστολής, και οι δύο εν λόγω φυλακές έχουν χωρητικότητα για να παρέχουν ελάχιστο προσωπικό χώρο 4 τ.μ. ανά κρατούμενο σε πάνω από το 60% των περύγων τους.

Όσον αφορά τις πρώτες 21 ημέρες κράτησης του Εφeseιοντα, αναφέρεται ότι θα βρίσκεται σε θάλαμο με μέγιστο αριθμό 5 κρατουμένων με ελάχιστο χώρο 4 τ.μ. στις φυλακές Ραχόβα. Μετά την ως άνω περίοδο το καθεστώς έκτισης της ποινής του Εφeseιοντα θα αποφασισθεί από αρμόδιο όργανο («Panel») βάσει κριτηρίων που τίθενται με νομοθεσία.

Παρατηρούμε, επιπλέον, ότι η ρητή αναφορά σχετικά με τον χώρο κράτησης κατά τις πρώτες 21 ημέρες δεν επαναλαμβάνεται σε σχέση με το υπόλοιπο της ποινής. Κατ' ακρίβεια για το υπόλοιπο της ποινής του Εφeseιοντα δεν δίδεται καμία πληροφόρηση αναφορικά με τον διαθέσιμο προσωπικό χώρο κράτησής του, αν δηλαδή ο Εφeseιοντας θα βρίσκεται σε μία εκ των περύγων όπου παρέχεται ελάχιστος

προσωπικός χώρος 4 τ.μ. ανά κρατούμενο, είτε στη φυλακή Ραχόβα είτε στη φυλακή Τζιλάβα.

Το ενδεχόμενο μελλοντικής παροχής εγγύησης σε συνδυασμό με την έλλειψη διευκρίνισης ως προς τη δυνατότητα του Εφεσείοντα να κινείται άνετα εντός του κελιού, καταδεικνύει ότι συντρέχει σοβαρός και αποδεδειγμένος λόγος ότι κατά την έκτιση της ποινής του ο Εφεσείοντας θα διατρέξει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση λόγω των συνθηκών κράτησης του, εφόσον μόνο στο 60% των πτερύγων των εμπλεκόμενων με τη κράτηση του φυλακών υπάρχει η δυνατότητα να έχει διαθέσιμο ελάχιστο προσωπικό χώρο 4 τ.μ. και σε κάθε περίπτωση δεν αναφέρεται κατά πόσον έστω στις εν λόγω πτέρυγες υπάρχει ταυτόχρονα η δυνατότητα όπως οι κρατούμενοι κινούνται άνετα εντός του κελιού.

Ούτε και τέθηκε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου κάποιο στοιχείο ως προς την όποια αρμοδιότητα του υπογράφοντος το Τεκμήριο 15Α σε σχέση με τις πρόνοιες της απόφασης - πλαίσιο ή και τη σχετική νομολογία. Επιπλέον, το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε ότι στο Τεκμήριο 15Α δίδονται ρητές

διαβεβαιώσεις ως προς την έκτιση της ποινής του Εφесеϊοντα. Ό,τι παρασχέθηκε με το Τεκμήριο 15Α αποτελεί ουσιαστικά τις προσωπικές εκτιμήσεις του υπογράφοντος και τίποτε περισσότερο.

Τα πιο πάνω αποτελούν συμπεράσματα τα οποία αναπόδραστα προκύπτουν από τις πληροφορίες που βρίσκονταν ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου και δη στη βάση των πληροφοριών που προσκόμισε το ίδιο το κράτος έκδοσης.

Επομένως, το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλλε ως προς την πραγματική βάση επί της οποίας στήριξε την απόφαση του ότι ο κίνδυνος να υποστεί ο Εφесеϊοντας απάνθρωπη και εξευτελιστική συμπεριφορά κατά παράβαση του **Άρθρου 3** της **ΕΣΔΑ** και του **Άρθρου 4** του **Χάρτη** είναι αβάσιμος και τα σχετικά ευρήματά του δεν δικαιολογούνται από τα ενώπιον του στοιχεία.

Εν όψει των πιο πάνω καταλήγουμε ότι με βάση τα ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου στοιχεία δεν μπορεί να αποκλειστεί ο κίνδυνος ότι αν ο Εφесеϊοντας παραδοθεί στο κράτος έκδοσης του ΕΕΣ δεν θα υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά την εκεί κράτηση του. Αυτό οδηγεί αναπόφευκτα στο ότι το Δικαστήριο θα έπρεπε να αρνηθεί την εκτέλεση του επίδικου ΕΕΣ.

Η κατάληξη μας αυτή καθιστά αχρείαστη την εξέταση των λοιπών
Λόγων Έφεσης.

Η Έφεση επιτυχάνει και η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται.

Ο Εφεσεύωντας να αφεθεί ελεύθερος.

Τα έξοδα της μεταφράστριας να καλυφθούν από τη Δημοκρατία.

Δίδονται οδηγίες στον Πρωτοκολλητή όπως κοινοποιήσει αμέσως
την παρούσα απόφαση στη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος,
μέσω της Κεντρικής Αρχής της Δημοκρατίας.

Καμιά διαταγή για έξοδα.

Αλ. Παναγιώτου, Δ.

Μ. Παπαδοπούλου, Δ.

Ι. Στυλιανίδου, Δ.